

Пообіднього суботнього дня середини жовтня, Ларрі Містері проштовхувався крізь море парасольок, що враз розкрилися по всій вулиці, тільки-но на землю впали перші краплі дощу. За якусь мить дощ перетворився на зливу, а Лондон — на сіре, похмуре та брудне місто з часів романів Дікенса.

Худий і кістлявий, наче тараня, чотирнадцятирічний Ларрі не надто вирізнявся б серед однолітків, якби не його вибір майбутньої професії. Він навчався в школі детективів

і таємних агентів, хоча всім казав, начебто вивчає інтерактивний курс маркетингу.

Правду знали тільки найближчі родичі, і серед них була Агата Містері, його талановита кузина.

— Ох, перепошую! — вибачився Ларрі перед дамою, що завмерла перед вітриною крамниці перук.

Він випадково вибив їй із рук замшевий ридикюль, що впав у каламутну калюжу. Ларрі підняв мокру торбинку, швидко обтрусив її від багна, і, ніяково всміхаючись, повернув дамі:

— Ось, прошу! Вона тепер знову як нова! Майбутній детектив квапливо рушив далі, не зважаючи на обурливі коментарі за спиною.

У боулінг-клубі на Гастінгс-стрит на нього чекали друзі, а стрілки годинника показували, що він уже спізнюється на двадцять хвилин.

Ларрі Містері, як зазвичай, злегковажив. Цього разу — прогнозом погоди. Прокинувся він дуже пізно. Під музику в стилі реп

він поснідав холодною піцою, полінувавшись бодай розігріти її, і вийшов на вулицю зі свого помешкання на мансарді Бейкер-Пелес, навіть не поцікавившись наперед, яка за вікном погода.

Непростима помилка для корінного лондонця.

Злива заскочила його зненацька. Спершу юнак намагався сховатися під навісом крамниці, сподіваючись на те, що дощ пройде швиденько й надворі знову розпогодиться. Але з неба лило як із коновки, а Ларрі не міг гаяти часу. Він припустив бігцем, зупиняю-

чись тільки на пішохідних переходах на жвавих лондонських перехрестях. Сердешний хлопчина змок до рубця.

Ось уже й Ричмонд-авеню, до місця зустрічі залишається лише три квартали. На світлофорі горить червоне світло.

Захеканий Ларрі обперся об ковану металеву огорожу. Друзі, мабуть, уже давно тренуються перед традиційним суботнім змаганням... Але чому вони досі не зателефонували до нього, не запитали, куди він подівся?

З думкою про спізнення Ларрі пополотнів.

— Тільки не це! — простогнав він, стримовано понишпоривши в кишенях джинсів. Порожньо, окрім кількох монеток. Він доторкнувся до нагрудного чохла, у якому зберігав свій неоціненний пристрій.

Чохол видавався підозріло легким. Надміру легким.

У ньому Ларрі теж не знайшов того, чого шукав.

— Куди я його подів? Куди? — вигукував Ларрі.

Серце його шалено калатало.

В «Ай-Інтернешнл», престижній школі для детективів, де навчався Ларрі, діяло беззастережне правило — ніколи не залишати десь професійного обладнання. Ішлося, як на те, аж ніяк не про класичне спорядження детектива — традиційні вже лупи, «жучки», рації, диктофони та мікрокамери. Функції всіх цих (і багатьох інших) приладів успішно виконував високотехнологічний гаджет під назвою *айнет*.

Якщо Ларрі загубив свою високотехнологічну іграшку, на нього чекала серйозна халепа. Та він і далі обмацував наскрізь промоклий одяг, нишпорячи руками, наче восьминіг. Тим часом на світлофорі ввімкнулося зелене світло, і з протилежного боку вулиці попливла нова хвиля барвистих парасольок.

Завмерши на тротуарі, Ларрі провів долонею по лобі й спробував відтворити в пам'яті події вчорашнього вечора. Він грав на приставці Нінтендо-Віі в Кларка. Додому повернувся після опівночі, утомлений і сонний. Гепнувся в одязі на диван перед увімкненим телевізором, де так і заснув. Коли добре по-

думати, Ларрі не пам'ятав, щоб він вішав айнет на гачок над диваном. А це могло означати тільки одне...

— Кларк! — вигукнув юний детектив так голосно, що чимало перехожих здригнулося, злякано позираючи на нього з-під парасольок. — Я забув його вдома в Кларка!

Ларрі рвонув на проїжджу частину Ричмонд-авеню, не звернувши уваги на те, що на світлофорі знову засвітилося червоне світло. Він перебіг дорогу під шалене виття клаксонів і вищання гальм, залишивши по собі величезний вуличний затор.

Регулювальник розлючено подув у свисток, але Ларрі навіть не обернувся. Потреба швидше повернути айнет надавала його ногам спринтерської прудкості.

За п'ять хвилин він улетів до боулінг-клубу на Гастінгс-стріт, відсапуючись і озираючись навсібіч у пошуках Кларка. Усі доріжки були вже зайняті, а залюю відлунювали глухі удари важких куль.

Ларрі промчав повз диванчик, на якому сиділи його друзі, навіть не глянувши в їхній

бік. Він підбіг до Кларкової доріжки та вчепився в його рукав, коли той саме кидав кулю. Вона покотилася криво й зійшла в бічний жолоб.

«Нуль очок», — повідомило табло.

— Ларрі! — обурився Кларк. — Я міг вибити страйк! А ти зіпсував мені гру!

— Слухай, Кларку, ти не знаєш, де мій... е-е... мій мобільний?

— Ти забув його в мене вдома!

— Еге, чудово! Тобто, кепсько, — заклопотано сказав Ларрі. — Їдьмо ж мерщій по нього! Хутчіш!